

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЕКСПЕРИМЕНТ
НА ОДНІЙ ФАБРИЦІ

— Ану подивимось —
хто кого з'їсть.

Бюрократичний хокей.

Лист керівникам Ланівецького району,
Тернопільської області.

Вельмишановні товариші!

Даруйте мені, грішному, що заберу у вас якусь хвилину дорожнього передвесняного часу, але діло, про котре хочу вам розповісти в цьому листі, дуже серйозне й не терпить зволікання. Треба рятувати Олександра Єгоровича Чистякова, голову колгоспу «Жовтень». Треба якомога борше подати йому дружню руку допомоги, — інакше пропаде чоловік ні за понюх табаки. Ще раз нажу — проволочка тут смерті подібна. Не допоможуть тоді Чистякову ні мазі, ні краплі, а слід мати на увазі, що таких діячів, як Олександр Єгорович, лишилося зовсім мало. Як той казав, «раз-два и обчелся».

Важкі, вельми важкі дні пішли для Олександра Єгоровича. Він, бачте, звик керувати господарством і людьми по-своєму, по-чистяковському, при допомозі пудового кулака й могутньої горлянки, при допомозі матюка в усіх відмінках і варіаціях, а часи тепер не ті, такі «методи» керівництва тепер «не пляшуть», а, навпаки, найсуворішим чином засуджуються і виносяються нещадно. От і терзається, от і переживає страшенно Олександр Єгорович. Часом сидить ото в конторі, гляне на годинника і з болем у серці промовить:

— Ну й день же дурацький випав. Уже двадцять година, а я нікого ще й за комір не трусонув, нікого ще й не одматюкав!

Як вам відомо, вельмишановні товариші, Олександра Єгоровича не раз уже підводив його нестримний «ндрав», не раз він уже говорив за це на керівному колгоспному поприщі, але й у такі критичні повороти фортуна ні разу ще не поверталася до нього круто спиною. Погорить в одному колгоспі, а вже, дивись, за якийсь місяць головує в другому. Так воно подекуди ще буває. Бачать же, добре бачать, що людина зовсім не годиться для керівної діяльності, що керівник з неї, як з рана жеребець, але не скажуть їй одверто: «Іди собі, чоловіче фанійний, волам хвосту крутити і не псуй нам доброї справи. Хороших кадрів у нас, слава тобі господи,росло багато, так що обійдемося без тебе». Привикли вже до цієї людини, як привикають до старої кухонної табуретки, і терплять. Або не хотять образити. Як же так: стільки років ходив у головах, а тепер іздовим призначити? Несправедливо! І носяться, як з писаною торбою, і прощають, і пробачають, і недобачають.

Але повернімося знову, вельмишановні товариші, до Олександра Єгоровича. Коли в кінці позаминулого року привезли Чистякова «сватати» в колгосп «Жовтень», треба було одразу піднести йому за нашим національним звичаєм здорового гарбуза. Одразу, як тільки він зробив свою амбіційну заяву, що за 183 карбованці на місяць працювати не буде, що він голуватиме у «Жовтні» тільки при тій умові, якщо йому призначать ставку удвічі більшу. Не показали тоді Чистякову пальчиком на двері, і він знову відчув себе на коні, знову взявся за своє. Знову пішла в хід лужена горлянка, кулаки, лайка, хамство. Правління не визнає, партійної організації не визнає, колгоспного активу не визнає. «Я сам з вусами! Я сам все вирішую! Я сам все зроблю!» Я! Я! Я! Я! Та взяв собі в помічники Хороленку, котрий тілечки-тілечки з тюрми повернувся, старшим агрономом колгоспу його призначив, і пішла писать губернія. Сьогодні пише Чистяков: «Бух. видати мені авансом 500 карбованців готівкою». Завтра пише старший агроном: «Бух. видати мені 250 карбованців авансу».

Таким робом, за минулий рік Чистяков взяв самоправно з колгоспної каси 3.464 карбованці готівкою. Хороленко виявився дещо скромнішим (мабуть, ще не забувся казенний сурдут). Той, крім зарплати, поцупив з каси всього 2.718 карбованців і 2 копійки. Але, очевидно, зайва скромність не дозволила ні Чистякову, ні Хороленку повернути в колгоспну скарбницю бодай ламану копійку.

Рятуйте, вельмишановні товариші, Чистякова. Якомога борше рятуйте, бо дійде чоловік до ручки... до тієї, котра на дверях «казенного» дому прикручена. Самі знаєте, закони в нас строги!

А так, може, з нього хоч ординарний колгоспний свинопас вийде. Це теж діло корисне. А головне — колгосп «Жовтень» швидко піде вгору.

Запевняю від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

ЗВІДКИ ВЕРУТЬСЯ СВЯТІ ТА ПРАВЕДНІ!

Як дізнаємося з біблії нині,
Диво це сталося в Палестині...

Жила там собі Магдалина Марія,
Просто, не жінка, а — казка, а мрія.
Все було в неї таке, як годиться,
Хоч як поверни — на всі сто молодця!

Жевжики їй поклонялись моторні,
Наче іконі якій чудотворній
(Хоч і займалася жіночка з ними
Справами зовсім-таки не святими).

Тільки бувало де-небудь часом
Переморгнеться з яким ловеласом,
Зразу й готова! Розтала Маруся!
(Що було далі — писать не беруся).
Словом, було у тієї Марусі
Гріхів, наче бліх у старому кожусі.

Аж схаменулась: «Чекай-но, Маріє, —
Тече і міняється все, і старіє,

Маєш поклонників, поки красива,
А на майбутнє яка перспектива?!
Час пролетить, і краса та зів'яне,
Й лисого чорта на тебе хто гляне...
Треба придумати яку-небудь штуку...»

Аж тут — і. Христос підвернувся під руку.
Він саме всюди гасав
І з натхненням
Лекції шкварив про боже учення
(Знає, на зорі іще
нашої ери
теж були лектори-гастролери).

До нього й рвонула ото Магдалина.
В хату влетіла, та — бух на коліна!
— Сусе! — гукнула вона патетично. —
Мушу я визнати самокритично:
Як зауважить самі це могли ви,
В мене траплялися деякі зриви:
У делікатних справах, бувало,
Мені принциповості бракувало.
Грішна! Служила, траплялося, блуду.
Каюся!..
Виправлюсь!..
Більше не буду!..

Під мудрим твоїм керівництвом високим
Виправлюсь, боже, у стислі строки.
Все усвідомила, боже.
Повір, — я
Із честю виправдаю довір'я!!

Потім божкові ще й ноги помила
І вельми йому цим усім догодила.
(Нині ж — між іншим це хочу сказати —
Ніг вже не миють, а лижуть п'яти)...

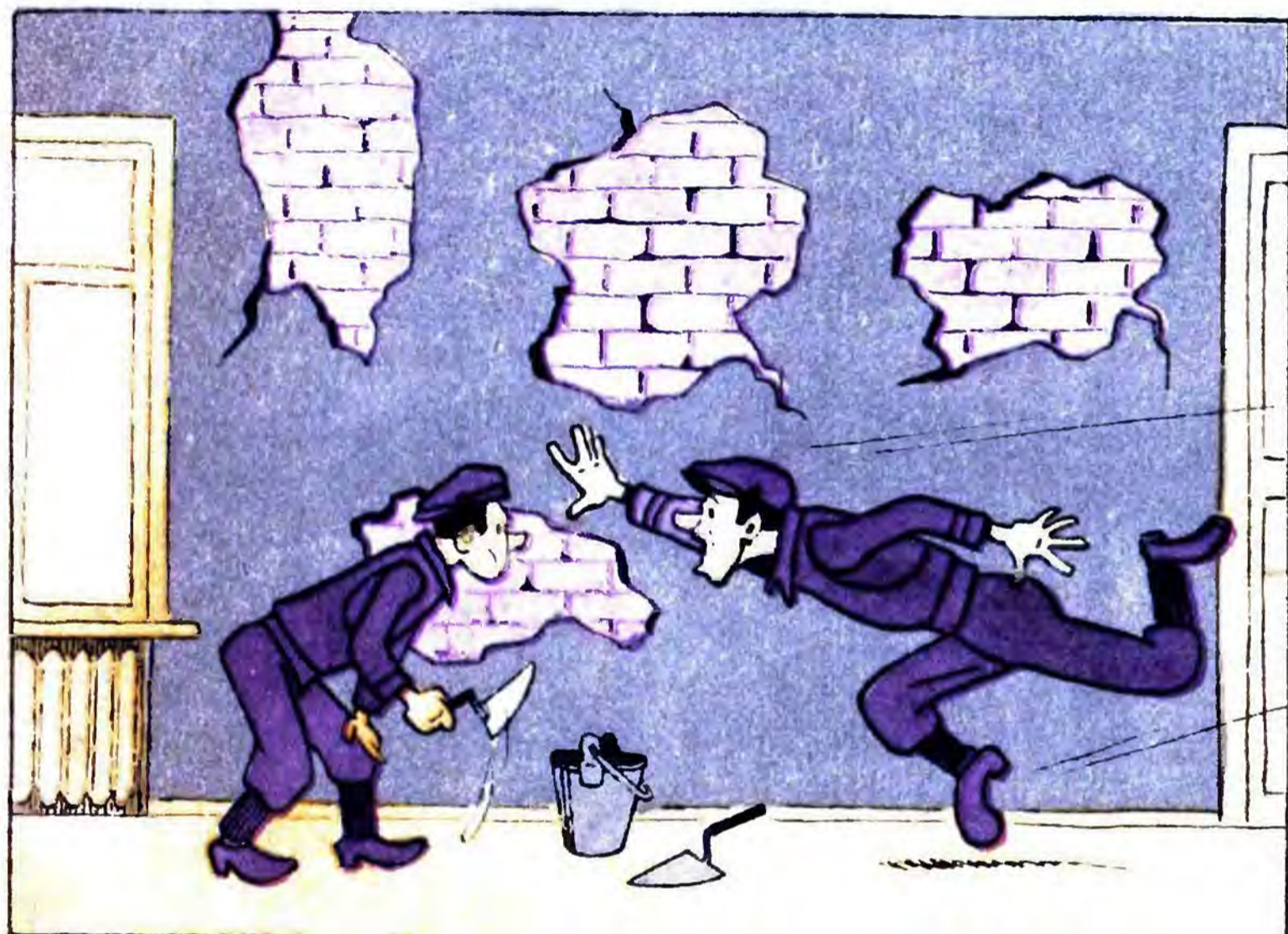
Давно все це діялось у Палестині,
Як з біблії ми дізнаємося.

А нині —
Портрети тієї веселої дами
Всюди господні прикрашують храми.
І поклоняються люди й донині
Отій, прости... господи,
Магдалині.
І лине до неї, святої, молитовка...

Да-а! Пречудова то річ — самокритика!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Комісія йде!

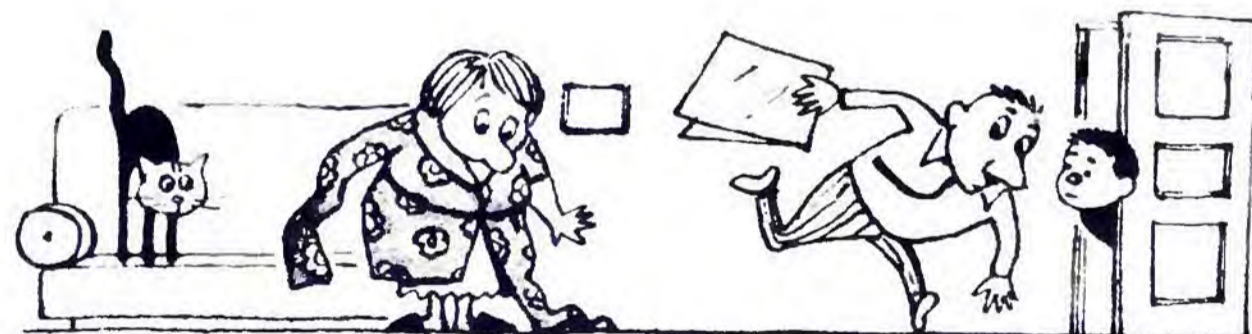

Телеграфне Агентство ПЕРЦЯ

ІНВЕНТАР ДЛЯ ЙОГІВ

На підлозі — тисячі канцелярських кнопок вістряв догори. Людина лягає на цей колючий килим і за кілька хвилин уже спить, потрясаючи повітря могутнім хрипінням...

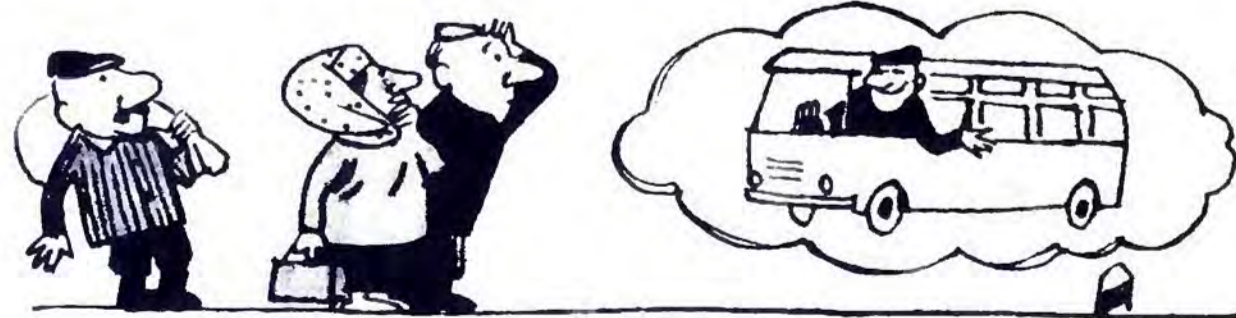
Це не демонстрація нечутливості людського тіла до болю. Це — директор Золотниківської (на Тернопільщині) фабрики господарчих товарів демонструє якість випущених канцелярських кнопок. Оскільки кінці цих кнопок такі ніжні, що не лізуть ні в дерево, ні навіть у сметану, їх рекомендовано використовувати для масової підготовки йогів.

ДИВОВИЖНА ІСТОРІЯ

ЧЕРВОНІГРАД, Львівської обл. (ТАП). У сім'ї Царгородцевих стався великий переполюх. Як тільки мати зодягнула халат, виготовлений Ужгородською швейною фабрикою, батько і син чкурнули з кімнати.

Виявляється, ця першосортна продукція пошита так оригінально, що одна пола ніяк не рівняється з другою, гудзики порозкидані, як зорі по небу, а щоб встромити руку в кишеню, треба зняти халат. Яка на вигляд продукція другого сорту, встановити не пощастило, бо всі очевидці ще й досі не отямилася від перших вражень.

ДОРОЖНЯ ПРИГОДА

Незвичайна пригода трапилася недавно на шляху від міста Охтирки до села Корнилівки Охтирського району на Сумщині. Серед білого дня на дорозі показався рейсовий автобус. Свідками цієї події були мешканці села Корнилівки,

які саме добиралися пішки з райцентру додому.

Наш кореспондент попросив начальника Охтирської автороти прокоментувати цю подію. Він заявив: те, що бачили пішоходи, очевидно, було міражем, тобто обманом зору, бо він, начальник автороти, і сам уже забув, коли цим маршрутом ходили рейсові автобуси.

ДОГОВІР БЕЗ ЦІНИ

КОТОВСЬК, Одеської області. Місцева монтажно-будівельна дільниця № 5 повідомляє, що в її сейфі цінні папери не зберігаються. У сейфі вже більше року валяється договір з колгоспом «Україна» на електрифікацію в 1965 р. сіл Н.-Заричьке, Унтилівка та Бирносове. Але для керівництва МБД-5 цей договір ніякої ціни не має. Села й понині не електрифіковані.

ТЕПЛЕ СЛОВО

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ. (ТАП). Наш татарбунарський кореспондент передає з села Кочкуватого. Перед тим, як увійти до нової школи, учні ще і ще раз перечитують рядки, надруковані в райгазеті «Колхозное слово». Належать рядки заступникові голови райвиконкому т. Григоренку: «Виконком вжив відповідних заходів. Школа опалюється». Перечитують учні і входять до холодного приміщення, де опалення зовсім не працює. І навіть тепле слово Григоренка їх не гріє.

ПОЛЮВАННЯ НА КІТЕЛЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

У завідуючого магазином «Овочі» була така яскрава посмішка, ніби він щойно зійшов з плаката: «Продавці і покупці, будьте взаємно ввічливі!» Він потиснув руку Семену Семеновичу і подякував за покупку.

— У цьому магазині вас ніхто і ніколи не обважить, — сказав завідуючий, — якщо ви, звичайно, зробите мені невеличку послугу.

— Яку саме? — здивувався Семен Семенович.

— Якщо... продасте мені вашого кітеля.

— Цього я зробити не можу, — вибачився Семен Семенович, — кітель дорогий мені як пам'ять.

— Подумайте, я добре заплачу! — і завідуючий записав його адресу.

У гастрономі, куди Семен Семенович зайшов за сардельками, його зустріли, як і завжди.

— Сардельки не загортаємо. Ви по кишенях їх...

Та раптом очі продавця зробилися круглими, як маслини першого сорту. Він прожогом вискочив з-за прилавка. І за хвилину Семену Семеновичу радісно тиснув руку директор.

— Мабуть, давно не заглядали до журналу мод? — питає.

— Давно, — погодився Семен Семенович.

— То, може, підемо до універмагу, я вам нового піджана куплю? Сучасного крою. А кітель ви подаруєте мені...

У бані до Семена Семеновича причепився банщик.

— Хочете? Новенький березовий віник подарую! Ще й тазик на додачу! А ви мені кітеля!..

Одинадцятий номер трамвая мчав Семена Семеновича до Пущі-Водиці. У санаторії імені Горького його зустріли як рідного.

— Не продаю!.. Не міняю!.. Не дарую!.. — мужньо відповідав Семен Семенович на всі привітання і рукостискання.

Уночі він довго не міг заснути. «І що вони знайшли в цьому кітелі?»

Раптом щось скрипнуло. На тлі вікна він побачив темний силует. Рука грабіжника тягнулася до його кітеля...

— Рятуйте! — заволав Семен Семенович...

Він повертався додому з твердим наміром якомога швидше позбутися свого старого кітеля. Розповів про це лише сусідці. Наступного ранку його розбудив телефон.

— Скажіть, — лагідно запитала трубка, — ваше рішення остаточне: ви справді розлучаєтесь з кітелем? Чи не будете так ласкаві сказати, на який смітник ви його збираєтесь викинути?

Спонтанний винятковою ввічливістю, Семен Семенович розгубився:

— Відверто кажучи, не вирішив, треба подумати...

— Тоді ми вас ще потурбуємо, — пообіцяла трубка.

Семен Семенович спускався сходами, роздумуючи над дивною телефонною розмовою. На нижньому поверсі, зручно влаштувавшись на перилах, сиділо двоє. Враз обидва схопилися:

— Не може без радісного хвилювання дивитися на ваш новий піджак, — театральню продекламував один із них. — Як приємно бачити таку обнову на плечах трудівника. Між іншим, я чув, що старий кітель ви збираєтесь викидати? Чи не скажете, коли саме?

— Боляче слухати, коли людину так по-хамському допитують, — вискаливши зуби в прийнятній посмішці, втрутився другий. — Ви тільки натякніть, коли будете такі люб'язні прийняти мене вдома, я звільню вас від старого кітеля, і вам не доведеться витратити калорій на мандрівку до смітника...

Семен Семенович ледве вирвався від цих суб'єктів і помчав до тролейбуса. Коли він став проходити до кондуктора, почув шепіт:

— Знаю, знаю, — сичало йому в ухо. — Що ви хочете одержати за свого старого кітеля?..

— Зупиніть тролейбус! — заволав Семен Семенович.

Він біг на роботу, весь час оглядаючись. Коли, нарешті, захекавшись, вскочив у свій кабінет, на нього чечали. Двоє.

— Дуже приємно познайомитись, — почав один з них. — Я чув, що ви збираєтесь...

— Геть! — заревів Семен Семенович і схопив чорнильницю.

У Подільській райлікарні було спокійно і затишно. Оглянувши Семена Семеновича, лікар знайшов його абсолютно здоровим.

— Ніяка це у вас не манія переслідування, — сказав він. — Все пояснюється просто. Ваш кітель нікому не потрібний. Потрібні його гудзики. Вони ж мідні. А без міді жодна установа не може обійтись. Візьміть «Гастроном» № 11 у Жулянах. Бідолашні продавці мусять видобути з ковбасних обрізків 38 кілограмів кольорового металу. Працівники прилавків Печерського райплодоовочторгу з буряків та капусти — 202 кілограми. А банщини Троїцької бані повинні перетворити змилки на 58 кілограмів кольорових металів! План видобутку кольорового металобрухту доведено й до санаторію ім. Горького, й до тубдиспансера. Бо інакше «Вторкольтормет» (організація, що збирає відходи кольорових металів) з них сім шкур здерє. Штрафи примусять сплачувати! Пояснення писати! По арбітражах затягає! Ось товариші й викручуються як можуть. Бо план здачі кольорового металобрухту відомчі міністерства встановлюють, а звідни ж той метал візьмеш у магазині чи гастрономі, в санаторії чи бані?

— До речі, — схилився лікар над Семеном Семеновичем, — якщо ви таки вирішите викидати свого кітеля, віддайте краще нам. Нашій лікарні теж встановили норму здачі кольорового металобрухту. 18 кілограмів! А де ми візьмемо? Тільки й надії що на пацієнтів!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

— Ось вам відремонтований холодильник, а ось і гарантія до нього.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

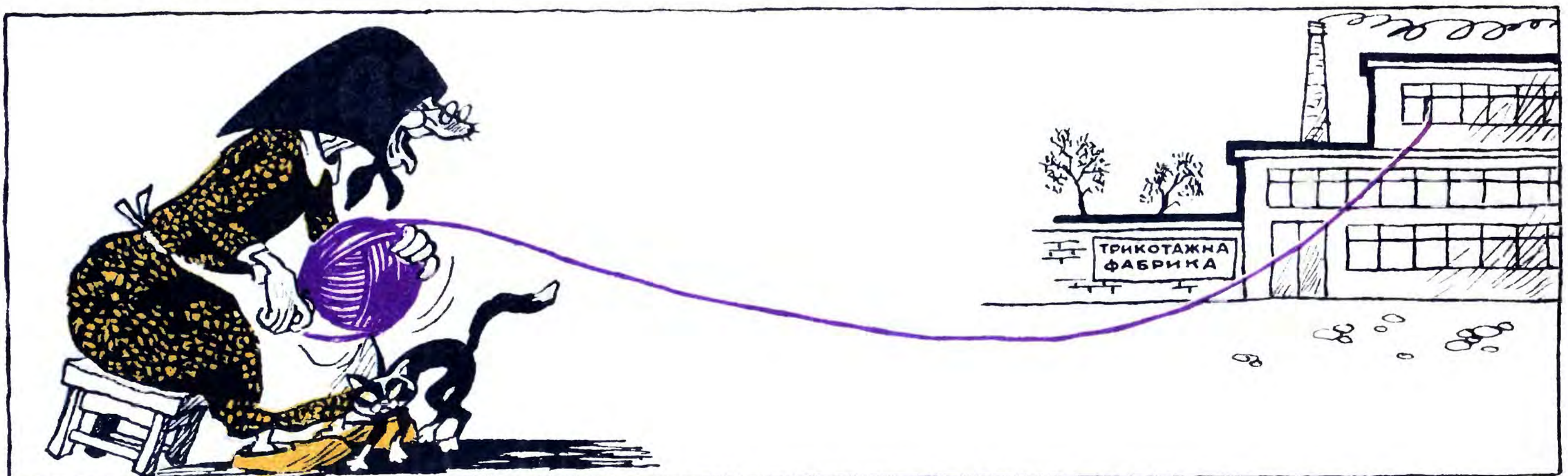
Дуже захоплювалась харчовими комбінаціями завідувачка їдальнею № 9 у м. Слов'янську Бочарова О. І. Разом з бухгалтером Онищенко, буфетницями Коневою і Бондаренко вони робили такі шахрайські комбінації, від яких чимало грошей остало в їхніх кишенях.

Про це писалося у фейлетоні «З олівцем по Слов'янську» («Перець» № 15 за 1966 р.).

З прокуратури м. Слов'янська повідомили редакцію, що всі комбінатори звільнені з роботи й сіли на лаву підсудних. Бочарова засуджена до 6 років позбавлення волі, Онищенко — до 10 років, Конева і Бондаренко — до 6 років кожна.

На 2 роки приєднався до них і бухгалтер-ревізор Донського облуправління торгівлі Коц О. К., який за хабарі потурав шахраям.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Перемотує.

ПОРАДИ ПОЧАТКІВЦЯМ ПАРУБОЦЬКОГО ВІКУ

ПЕРЕВАГИ ЛІКАРКИ ПЕРЕД ІНШИМИ ОСОБАМИ ЖІНОЧОЇ СТАТІ

Що таке дружина, давно відомо. Вже на першому році сімейного життя вона починає вперто втовкмачувати у вашу голову, що в усіх чоловіки як чоловіки, один ви якийсь виродок. А дружина-лікарка такої нісенітності ніколи не скаже: у неї на це просто немає часу.

Або візьмімо інший приклад. Ви приходите додому, а дружина вас питає:

— Їсти будеш?

— Та ні, я з хлопцями заскочив на хвилинку у кафе...

— Для кого я варила? — це вона. — Іж, ірде, бо вилю борщ на твою голову!

Ви, давлячись, ковтаєте борщ.

А лікарка вас ніколи не піддасть таким тортурам: у неї на борщі та вареники просто немає часу. Навпаки, вона вам лагідно радить:

— Візьми троячку. Посидите з хлопцями, поговорите...

За півгодини ви вже п'єте у колі друзів сухе вино (еліксир бадьорості і здоров'я) і розповідаєте про своє сімейне щастя. Друзі заздрісно зітхають: «Ех, нам би жінку отаку!..»

ДЖЕРЕЛО ВАШОГО СІМЕЙНОГО ЩАСТЯ

Для початку візьмімо загальновідомий випадок. У вас захворів зуб, і ви потрапляєте до стоматолога. Ви з жахом дивитесь на бормашину, але лікарка бере в руки авторучку:

— Ваше прізвище, ім'я та по батькові? Рік народження? Де прописані? Місце роботи? Ваша професія? Яку обіймаєте посаду?

Коли у вас з'являється відчуття, що ви заповнюєте анкету в готелі, а не сидите в поліклініці, нарешті, чуєте: «На що скарги-тесь?»

Ви яскраво змалюєте ваші нелюдські муки, а лікарка усе це записує. Це, так звані, анамнез — історія хвороби. Після цього вона кладе на ваш клятий зубний нерв миш'як і знову довго пише. Ви дивитесь на годинник і з подивом пересвідчуєтеся, що лікували вас хвилини три, а писали хвилини п'ятнадцять.

Статистика показує, що лікар поліклініки витрачає на різну писанину мінімум чверть свого робочого часу (картки хворого, рецепти, довідки та інше). У працівників лікарень ще більше писанини. Скажімо, терапевти та педіатри витрачають на епістолярні справи до 35 процентів робочого часу, акушери та інфекціоністи ще на добрих десять відсотків більше. То хіба дивно, що лікар змушений часто приносити додому історії хвороб та щоденники і писати, писати, писати...

Ось чому немає також нічого дивного і в тому, що з медиків вийшло так багато письменників. А серед них такі корифеї сатири і гумору, як А. П. Чехов та Остап Вишня.

У КОЖНОГО ПРАВИЛА Є ВИНЯТОК

Обираючи подругу життя, про це слід пам'ятати. Боронь боже одружитися з лікаркою з Черкаської обласної лікарні. Врахуйте: там лікарі нічого не пишуть, а тільки підписують.

Вивільнили собі на роботу з хворими, на складні дослідження масу додаткового часу. А хто у цьому винен? Головлікар, заслужений лікар УРСР т. Євченко.

Це з його ініціативи у лікарні обладнано релейнокомутаційний блок з трьома магнітофонами. Щоб зробити відповідний запис, лікар просто знімає трубку диктофона, блок автоматично вмикає магніфон, лікар говорить, бобіна крутиться. Лікар поклав трубку, магніфон завмер. Три друкарки з на-

вушниками (щоб не заважати одна одній) переддрукують магнітофонні записи лікарів. Завдяки ініціативі т. Євченка, лікар, який витрачав на писанину третину робочого часу, тепер приділяє медичній документації 10—15 хвилин. За триста робочих днів лікарня вивільнила 22.500 додаткових годин. А це дорівнює річному робочому часу 12 лікарів.

Словом, одружуватись на лікарці з Черкаської обласної лікарні — діло безперспективне. Вона, безумовно, матиме час і можливість, щоб ультимативно сказати: «Іж, а то вилю борщ на твою голову!..»

СВІТЛІ ПЕРСПЕКТИВИ

Коли ми ознайомилися з досвідом Черкаської обласної лікарні, то аж захвилювалися.

Адже якщо його запровадять по всіх лікарнях та поліклініках, наші поради будуть так потрібні, як киту парасолька. Та не такий страшний чорт, як його малюють.

По-перше, оце нововведення не подобається фінансовим органам, бо криє у собі деякі додаткові витрати (в даному випадку технічне оснащення лікарів коштувало 2.534 карбованці, коли річна зарплата 12 додаткових лікарів в середньому становить 14.400 крб.).

По-друге, республіканські спеціалісти Міністерства охорони здоров'я та працівники численних медичних науково-дослідних інститутів постійно дбають, щоб медики не розучилися писати і виховували у своїх лавах нових письменників.

Нам продемонстрували численні запитальники, схеми-звіти і науково розроблені таблиці. З найрізноманітніших галузей. Безліч адресатів вимагають відповіді на сотні запитань з проблематики гострої дизентерії та гострого гастроентероколіту, надсилають схеми-звіти на семи густо друкованих сторінках стоматологам, вимагають ґрунтовні відповіді про стан неврологічної служби і т. д., і т. п. Деякі з них містять по кілька сот запитань. Іноді безглуздих. Наприклад, у схемі-звіті про стан отоларингологічної допомоги серед 400 запитань є й такі:

«Число прочитаних лекцій? Число виступів по радіо? Число статей в газеті? Передплата на журнал «Вушних, горлових і носових хвороб». Індивідуальна передплата (число примірників). Число примірників, передплачених бібліотеками, лікустановами (лікарні, медучилища і т. д.).»

Бігай, лікарю, допитуйся колег, що вони передплатили?

А, між тим, є наказ міністра охорони здоров'я УРСР від 19 квітня 1955 року за № 203. І є наказ міністра охорони здоров'я СРСР від 24 березня 1966 року за № 207. І в обох наказах категорично заборонено надсилати у медичні заклади будь-які таблиці, схеми і звіти, не затверджені ЦСУ. Але підпільні схеми все одно пливають і на них все одно відповідають. Бо запитує тебе твій безпосередній начальник, скажімо, республіканський спеціаліст. Можливо, він докторську дисертацію готує!

Отож, хлопці, одружуйтесь з нещасними лікарками! Будете жити щасливо...

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

Київ — Черкаси.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

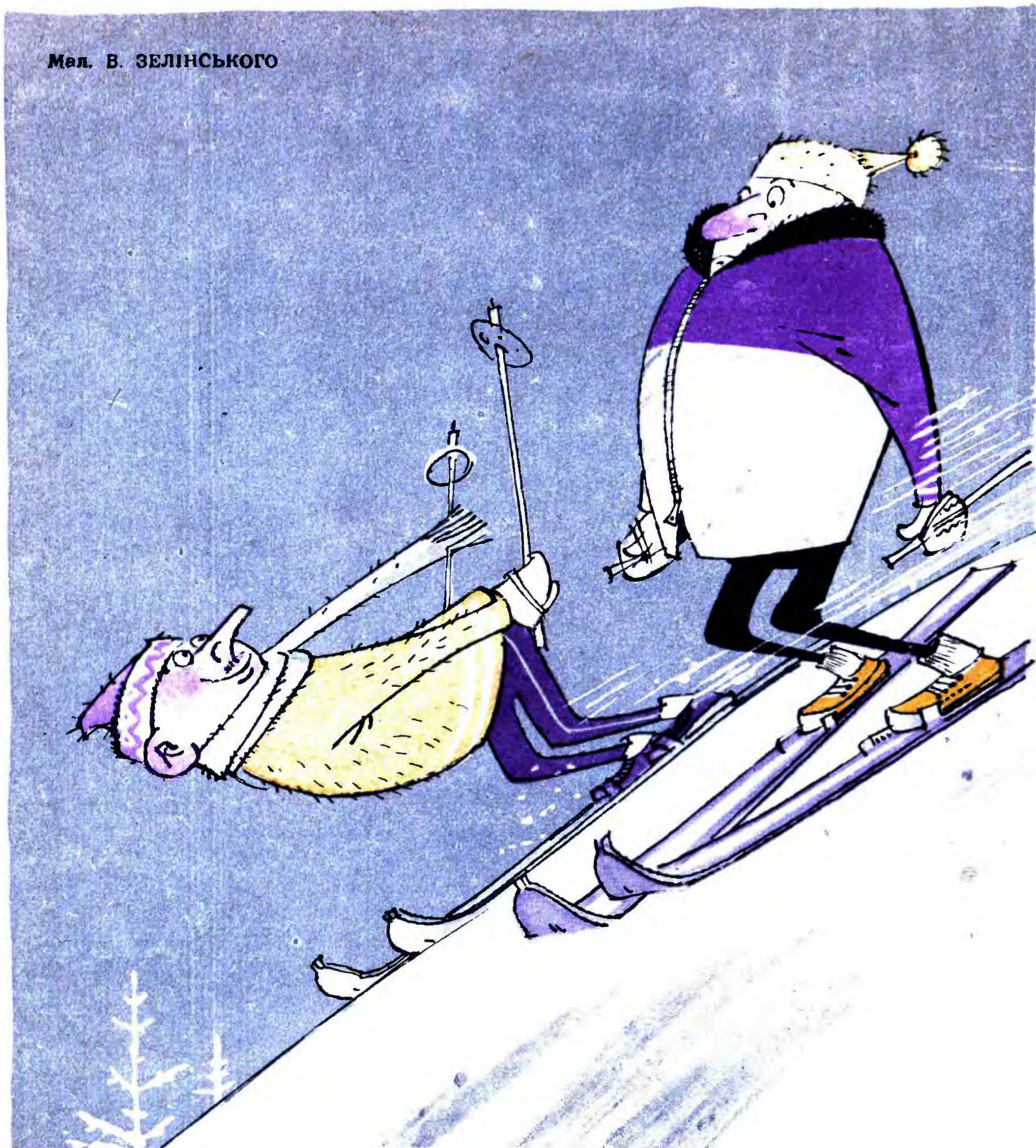
З колгоспу ім. Пархоменка, Добровеличківського району, Кіровоградської області, надійшов тривожний сигнал: голова правління т. Кубальський почав безбожно плутати, де своє, а де громадське. Відтак, втративши орієнтацію, почав розбазарювати колгоспне добро.

На прохання Перця, в колгоспі проведено документальну ревізію. Факти підтвердилися.

З Міністерства сільського господарства УРСР повідомили, що Кубальського з посади голови колгоспу знято.

Мораль: не плутай грішного з праведним.

— Дозвольте, Степане Степановичу, я за вас впаду!..

Колгоспний обліковець Ничипір Пеня досі не помічав, як і чим грається його єдиний спадкоємець Мишко. А от приїхав з міста від свого родича і одразу ж звернув увагу на лозину, яку осідлав Мишко.

— Це ж дикунство! — блимнув на жінку — Інтелігентна сім'я, а воно на лозині! — А на чому ж йому бути? Грається ж дитина!

— Грається! Видно, не скоро я тебе до свого рівня дотягну. А ще культурною силою тебе зробив, з ферми в бібліотеку перекинув, прибральницею поставив. Поміж книжками трешся, а того не знаєш, що чим дитина бавиться, до того й, виростаючи, тягнеться. Ну що отак з Мишка вийде? Конох? Пастух? А он у Михайла дочка, знаєш, чим грається? Тато — завмаг. І в дочці вже все, як у магазині. Прилавочок, клаптки, каса для грошей. Подивися, аж дух захоплює: до чого ж серйозно і толково. А наш Мишко або на лозині гасає, або в піску кодується. Жаж!

— Ну, коли тобі так страшно, то й придумай йому щось інше. Твій же син...

Так Ничипір взяв на себе вирішення питання про серйозну іграшку. Того ж дня майнув у районний іграшковий телефон. А тим часом колгоспний столяр терміново виготовляв невеличкого двотумбового столика і стільця з подушечкою. Портативна татова рахівниця доповнила іграшковий агрегат спадкоємця. Пеня не забув і про забезпечення урочистості в момент кардинального злам у вихованні сина. Всі обнови були поставлені у звільненому і відгородженому простираллом кутку кухні. Мишка викупали, постригли, а на нову льолю одягли чудові сатинові нарукавники.

Мишко мовчки корився мукам домашньої

цивілізації і все позирав на простиралло: які там іграшки тато ховає?

Нарешті, Мишка підвели до іграшкового канцелярського царства.

— Ось, синок, що тобі татусь твій приніс! Ти дивись, який телефончик, рахівничка, столик і стільчик. Поцілуй за це тата і грайся!

Та Мишко чомусь не кинувся татові на шию. Мовчав і зосереджено тримав пальця в роті.

— Ну, чого ще тобі треба? — підвизив виховний голос тата. — Не таке?

Серйозна іграшка

— Я думав, що ти привіз екскаватор. Як у Петьки. Крутиш ручку, а він пісок перекидає. І я так хочу.

— А от я тобі зараз ремінякою перепислю. Ач, стерво, до чого тягнеться. Сиди отут і грайся!

Мишко заревів. А вгамувавшись, з непримирною ненавистю став позирати на столик з телефоном. Два дні не заходив за простиралло. Аж поки жаліслива мати не сказала:

— Ну, хай вже буде по-твому. Отой сто-

лик схожий на кабінку екскаватора, пристав до нього рогаха або чаплию, і буде тобі машина.

...Обідати тато прийшов з гостем з району. Помітивши Мишка за простираллом, приклав пальця до рота і пошепки похвалився.

— Синок грається. Серйозну іграшку я йому придумав. Спершу не цікавився, бо допустошів звук. А тепер виправляється. Ось погляньте, Іване Самсоновичу.

Гість глянув і щиро засміявся. Двотумбовий столик був перевернутий догори ногами. В одній тумбі з вибитим дном сидів Мишко. Крізь пробиті молотком дірки у другій тумбі проходила знизу вгору чаплия. Вгорі на ній телпався іграшковий телефон — «ківш». Від «ковша» тягся провід до трубки, яку Мишко тримав у руках. Хлопчик смикав за трубку, і телефон то опускався в макітру з пішоном, то підіймався вгору. Потім під столиком тріщали кісточки рахівнички, «екскаватор» повертався на місці і ківш-телефон опускався у помийницю. Справа посувалася добре після помийниці до телефона прилягло чимало пінона...

— Що ти робиш, негіднику? — засичав батько, кидуючись за простиралло. — Ось я тобі...

— Не треба, — зупинив його гість. — Це ж просто чудо, а не дитина. Виявити отаку кмітливість тільки майбутній винахідник міг. Талант у вашого хлопчика.

— Талант? — уселливо посміхнувся тато. — Ну, вам, Іване Самсоновичу, зверху, звичайно, видніше. Така резолюція для нас — радість велика. Дякую за вказівку. Для таланту макітри пінона не жаль. Та все ж я з вашого дозволу перетягну оцю ненажерливу іграшку у двір на пісок.

К. ЛЕМЕШЕВ.

ПОБЛЯСА

Зійшлися дві сусідки біля колодязя.

— Ой, які в тебе черевинки гарні!

— Це мені чоловік на осінь купив.

— Пройде зима, і я свого почну причапати, щоб і мені черевинки купувати.

— А чому аж після зими, а не зараз?

— Та боюся, що взимку буде холодно босоніж ходити...

Повідомила Є. Д. ТАЗОРЕНКО з м. Лохвиці, Полтавської обл.

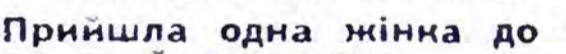
ЗНАЄ СВОЮ НАТУРУ

Вчитель: — Снажи, Іванку, який твоя мама поклала в лях пісочні яблук вчора і сьогодні пісочні, силіньки там їх буде?

Учень: — Деяносто, а може й менше.

Вчитель: — Як це так? Учень: — Бо за два дні я з'їв би десяток, а може, й більше.

Повідомив В. І. АФАНАСЬЕВ з м. Дунаївці, Хмельницької області.

ЯК КОВАЛЬ

СОКИРУ ГАРТУВАВ

Прийшла одна жінка до новалія та й говорить:

— Іване, загартуй мені сокиру.

— Добре, — сказав новалію, а потім взяв сокиру та й поклав у вогонь.

Сталось так, що сокира перегрілася. Вмочив Іван її у воду, а вона взяла та й потріскалася.

Кував, кував новалію та сокиру, потім дивиться, що не буде діла, та й каже:

— Рубала, — говорить жінка. — Тан чому ж ти відразу про це не сказав! — сердито вигукнув новалію і жбурнув сокиру за поріг.

Повідомив В. П. ОБОЗЬКІНИ з с. Сарі, Гадяцького району, Полтавської області.

НЕЗАМІЖНІ ДОЧКИ

— Живуть твої дочки у тебе? — Ні, вони ще незаміжні.

ВІДПОЧИВАЙ СПОКІЙНО

На одному кладовищі жінка поставила чоловікові пам'ятник з написом: «Відпочивай спокійно, поки я не прийду».

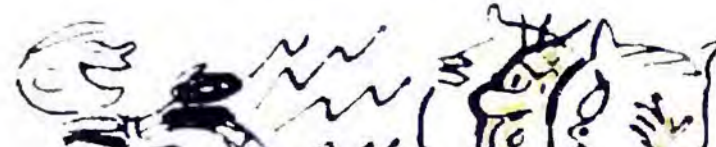
КУПІТЬ БАРАБАНА

Син: — Тату, купи мені барабан.

Батько: — Дай мені спокій. Я на роботі цього шуму маю досить і без барабана.

Син: — Купіть, татуню! Я буду на ньому грати тільки тоді, коли ви будете спати.

Повідомив Марко КОЛЕСНИК із Здобунова, Ровенської обл.

РЕПЛІКА

Де ж дух новаторства?

Уявімо собі на хвилинку таку картинку. Уявімо собі, що до славетного нашого авіаконструктора Олега Костянтиновича Антонова зайшов слюсар по ремонту примусів, увільнений за бездарність з майстерні «Побутремонт», і сказав:

— Де ж дух новаторства? Ні-і, Олег Костянтинович, ми з вами так далеко не залетимо! Що ж воно виходить? Хвіст у літака як був позаду, так і залишився, а пропелери в той самий бік крутяться, що й п'ятдесят років тому! Хоч вам поради, як будувати літаки. І не просто поради, хочу

вам навчити конструювати літаки. Бо те, що ваші літаки літають і людей возять, це нічого не значить; головне, дух новаторства не відчувається...

Правда, важко щось подібне уявити! Так, в літакобудуванні це виключається. А в літературі таким випадком нікого не здивуєш.

На такі роздуми наводить стаття А. Янченка «Де ж дух новаторства?», надрукована в газеті «Літературна Україна» в номері від 10 січня 1967 року. Відповіді, яким мусить

бути «дух новаторства», в цій статті я так і не знайшов, зате зрозумів, чому «Літературна Україна» так успішно конкурує своїм тиражем з районними газетами і так безнадійно відстає від багатьох міських газет.

Ех, і не везе ж сатири з критиками! До нашого сатиричного берега що не припливе, — як не Тельнюк, то Янченко. Звідки ж «духові новаторства» взятися?!

Я. ЧИТАЦЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Просимо до нашого звіту!

БАБАЙ

Донечку колише Мати молода: — Спи, моя маленька, Гойдоньки-гойда.

Як не будеш слухать, Забере бабай. Спи, моя хороша, Баюньки бай-бай.

Раптом у мамуні Серце завмира — На порозі татко П'яний, як мара.

Закричала донька: — Мамочко, тікай! Знову тебе бити Буде твій бабай!..

В СІМ'І ШОФЕРА

Татусь своєму сину Купив автомашину. Малеку до іграшки прилип

Та все вигукую: «Піп! Піп!»

Почувши це, стара Ликера Повчає юного шофера: — Не піп, а батюшка казати треба!

Бач, бозя свариться на тебе? Малий на це відповідає: — Що бозя? Бозя — юлінда. Автоінспектол, бабко, да!

СЛОН І ЗАЄЦЬ

Прибіг Зайчикско до ріки. Там слон купався залюбки.

— Слон! — Га?

— Ану виходь сюди!.. Слон вибрався з води І став перед очима Зайця.

А Заєць: — Все, іди купайся. — А в чому річ? — Та хтось у мене, щоб він

Доки купався, плавки свиснув! Володимир ЮДІН. м. Запоріжжя.

Ти не уявляєш, які грамотні товариші сидять у Київському автопарку № 2. Щоб тобі такі коректори в журналі, то читачі животи собі надірвали б. Скажімо, на автобусі, який ходить по лінії Київ—Олександрія (Кіровоградська область), якийсь грамотій під наглядом старшого диспетчера т. Фролова на автобусі 77-28 КІГ написав: «Київ — Александрія». Коли ми заважили водіям з Київського автопарку, вони негайно «вправили» помилку: з «Александрія» зробили «Александрія».

Уявляємо, Перче, що творитиметься на автобусних станціях, коли одного дня з Київського автопарку № 2 вийдуть маршрутні автобуси на Ачаків, Авруч та Адесу!

А. ВАРЗАЦЬКИЙ,
Д. ДІБРОВА,
В. СИМОНЯКА.

Як ти гадаєш, де мешкає людина-невидимка? Згідно з версією письменника Г. Уеллса, — в Англії. А згідно з версією керівників Луганського меблевого об'єднання, — у них. Та ще й меблі робить і заробляє по 89 карбованців на місяць. Не віриш? Тоді подивися на довідку, яку в Луганське управління міліції надіслали меблевики. У довідці зазначено, що працює і заробляє, але хто саме — невідомо: чи це він, чи вона, чи сам сатана. Зрозуміло, прізвища цього дивовижного громадянина у довідці теж не видно. Видно тільки ієрогліфи, що мають означати підписи директора меблевого об'єднання та головного бухгалтера.

Чи не погодишся ти, Перче, що це справді досі небачений випадок?

А. ЛИТВИНЕНКО,
ст. слідчий Луганського управління міліції.

Про лікування голодом ти, звичайно, чув. Прихильники цього методу стверджують, що голодування допомагає при багатьох хворобах. А що тобі відомо про лікування спрагою? Нам здається, такого прецедента світова медицина ще не знає. Уперше цей метод застосовано недавно в Миколаївській обласній лікарні. За рішенням міськради № 2401, графік подачі води для лікарні встановлено, як для рядового підприємства: лише з 5 години ранку до 12 години дня!

За суворими законами медицини, кожен новий метод лікування мусить пройти випробування. Тож порадь, Перче, авторам вельми мудрого рішення випробувати той метод на собі.

За дорученням лікарів
Л. ПЕКЕР.

м. Миколаїв.

Досі ми тільки чули, що деяким людям інколи підкладають свиню.

А тепер і нам, колгоспникам артіль «Аврора», під самі вікна підклали цілий свиновідгодівельний пункт. Оце подаруночок!

Свого часу ми збиралися віддячити т. Тарану — голові колгоспу — за такий щедрий подарунок, та прочули, що він обіцяв районним керівникам перевести свиней ще до літа в інше місце.

З того часу, правда, не одне літо проминуло, а свині де були, там і залилися. Огож оголосити подяку голові колгоспу, очевидно, ще й зараз не пізно. Хотілося б тільки, щоб від нашого імені віддячив йому ти, Перче.

Тобі він не буде докоряти, що це зроблено у свинячий голос...

С. ЛЮБЧЕНКО,
К. КАТЕРИНИЧ.

Колгосп «Аврора»,
Пологівського району,
Запорізької області.

Любов з першого погляду

Ех, аромат весняний, п'яний!
Ех, сонечко, обмите першими дощами!
Як відгукуєтесь ви в юному серці!
Як легко запалюєте в душі вогник любові!
Іду оце з поїзда. Попереду по стежині пурхає, мов метелик, незнайоме дівча.

Не дівча, а мрія. Брови — під шнурочок, коси кучеряві, чорні-чорні. Платтячко біле, в горошок, ласкаво тріпоче на вітрі.

Оглянулась. Потім ще раз, вдруге, втретє. Грайливо іскрилось весняне сонце в її очах, а в грудях моїх щось немов відірвалось, затріпотіло. В голові попливло море думок: «...І в яких ти краях розцвіла, квітко? До кого поспішаєш? Кого ошчасливиш своїм приїздом? Довго ж ти мені по ночах снитимешся, хоч більш і не стріну тебе...»

А природа, немов підслухала мої думки, бажання, бо раптом з легенької хмаринки, що спокійно пливла по небі, закрапотів дрібний дощик.

Далі все пішло, як у кінофільмі.

Добігли до розлогої верби, що сторожувала над шляхом. Запропонував я незнайомці свій піджак, і в знак вдячності удостоївся палкого погляду.

Дощ погустішав. Великі краплі пробіли листяний заслін, приліпили сорочку до плечей, та я по-рицарськи мок, зітхав і від хвилювання не міг вимовити й слова. Проте був найщасливіший у світі. Поруч стояла веснянка!

Набравшись, нарешті, хоробрості, вирішив познайомитись з нею. Оглянувся і... Царице небесна!!!

Стоїть моя весняночка вже не чорнява, а якась попеляста, замість брів-шнурочків — чорні клякси. Замість тонких привабливих губ — червона пляма.

І трепет мій душевний вилетів кудись з грудей разом із зітханням:

— Ех, дощ, дощ! Таку любов зіпсував!

На „паризькій хвили“

Жора Кисіль, худючий, довготелесий парубічко сидів біля столу з закинутими на спинку другого стільця ногами. Він, досадуючи, підгонив свого приятеля:

— Далі, далі. Що ти там вовтузишся, Алік?

Алік Швендя крутив ручку настройки радіоприймача і теж невдоволено чмихав.

Ось із репродуктора почулась далека музика. Жора повернув другу ручку, і мелодія посилилась.

— Не інакше — Париж! — захоплено видихнув він.

Оце музика, — додав Алік. — Чуєш, як плеще **Сена**?

— І шумлять бульвари?

І стремить у височінь Ейфелева башта...

— І гуляють у парках парижанки.

— Краса!

— Люкс!

— Шик!

— У нас такої музики ще півстоліття не напишуть. Що то значить — заграниця!

— Ех, хоч би одним оком глянуть на неї...

В цей час у репродукторі щось тріснуло, пошуміло, а потім жіночий голос чистою українською мовою оголосив:

— Говорить Київ. Ми передавали музичні твори Миколи Віталійовича Лисенка...

— ???

Ні пуху, ні пера!

Відкриття полювання!

Хто з мисливців у переддень його хоч на хвилину присідав?!

Хто засинав уночі?!

В кого з них не тельняло серце, мов у парубка перед першим побаченням.

Вранці до дружини:

— Марійко, ти сьогодні грошей Кузьмі не віддавай. Завтра принесу чотири лиси, одержу за шкури гроші — тоді віднесеш.

— Хоч не розстроюй своїми балачками. Топрик навіть зайця миршавого не приніс.

— То торік, а це тепер. Он Кирилів Іван чув від Панька Вусатого, ніби йому розказував Рудий Кузьма, що його хлопцеві бачив у полі за Приймаковими садибами штук сімдесят лисів...

Посеред ночі:

— Марусю! А може, ми Кузьмі гроші віднесемо після другого полювання, а з завтрашніх лисів пошиємо мені шапку, а тобі й теці коміри до пальт?

— І казала ж мені мати: не йди за ненормального заміж. Не послухалась. Ну все одно, хоч на старості, а покину. Істинне слово — покину, — жартувала.

І ось довгожданна хвилинка. Широкий степ. Чорні рілля. А на ній рудіє якась купка.

Спить лис.

Дробовик у руках витанцює. Жижки трясуться. Матвій присідає на коліно — цілиться. Встає. Знову цілиться. Потім, почувавши за вухом, скидає чоботи в рілля і тихенько підкрадається.

Бах!

Лис підстрибнув з жаху і покривуляв, мов п'яний.

Бах!

Звір прибавив ходу. Наполіг на ноги і Матвій.

Бах!

Лис перелякано оглядається, а над Матвієм — стовпом пара. Ось зовсім близько рудий розбишака. «Цей на шапку. Тільки на шапку».

Але «шапка» сповзає в яр і щезає, як на воді булька.

— Гвалт! Де ж чоботи?

...Увечері, виблискуючи п'ятами, хтось прокрадався до села поза городами, вкритими сивиною першого морозу.

Полювання відкрито!

Попільня,
Житомирської області.

У боннській корчмі.

УСЕ-ТАКИ ЛЕГШЕ...

Колись преса Сполучених Штатів настирливо радила якнайменше вживати слово «капіталізм», бо воно, мовляв, викликає «невірні уявлення» у населення. Тепер журнал «Юнайтед стейтс ньюс енд уорлд ріпорт», з жалем констатує безперервне зменшення купівельної спроможності долара, радить своїм читачам: «Кожен повинен уникати огидного слова «інфляція». Краще вживати замість нього правильне і приємне слово «ерозія».

Не вмер Данило — галушна задала.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

УНІВЕРСАЛЬНА СТАТЬ

Ще з часів Адама та Єви людство, як відомо, поділено на дві статі: жіночу та чоловічу. У цей старомодний розподіл хочуть внести деякі корективи «реформатори» в Сполучених Штатах. Вони пропонує «унісекс», тобто універсальну статю, третю, статю безстатевих.

Якщо ви не уявляєте собі суті справи, то газета «Ньюсуїк» розтлумачить вам усе якнайкраще: «Третя статя не поділяється на юнаків та дівчат, а на «дівчат», що мають вигляд хлопців, і на «хлопців», що мають вигляд дівчат».

Саме так! Весь секрет полягає в

зовнішньому вигляді. Унісексисти носять довге волосся моделі «первісна людина», однакові штани, однакові куртки, однакове взуття, однакові міни на обличчях. Певні анатомічні розходження можна легко усунути: в модних магазинах з'явилися чоловічі пуловери для дівчат і модні блузки з бантами для хлопців. З'явилися на ринку і духи «Він-вона», губна помада і штучні вії для юнаків.

Психологи пророкують зникнення (з психологічної точки зору) статей взагалі. Зникнення ж в деякого здорового глузду вони чомусь не помічають.

ОЩАСЛИВЛЕНІ ВДОВИ

Великий нью-йоркський універмаг «Александр» улаштував для вдов військових американських льотчиків, що загинули у В'єтнамі, благодійний огляд усіх найновіших мод — від фігового листка до хутрових манто. Причому моди демонстрували не звичайні манекенщиці, а нью-йоркські дами з вищого світу і навіть чотири європейські принцеси. Ось як! Приємно бути вдовою американського льотчика!

ВИБРЕХАВСЯ

Осмо Йокінена в Голландії величають «найбільшим» антикомуністичним поетом Європи. Недавно Йокінен видав у Маастріхті нову збірку своїх творів під назвою «Нульовий пункт». На першій сторінці надруковано назву, прізвище автора, видавця і напис: «Передрук без дозволу автора заборонено». А на всіх інших сторінках — жодного слова. Чисті аркушки. На нову антикомуністичну жуйку, видно, не вистачило фантазії.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— 176 сантиметрів з гаком.

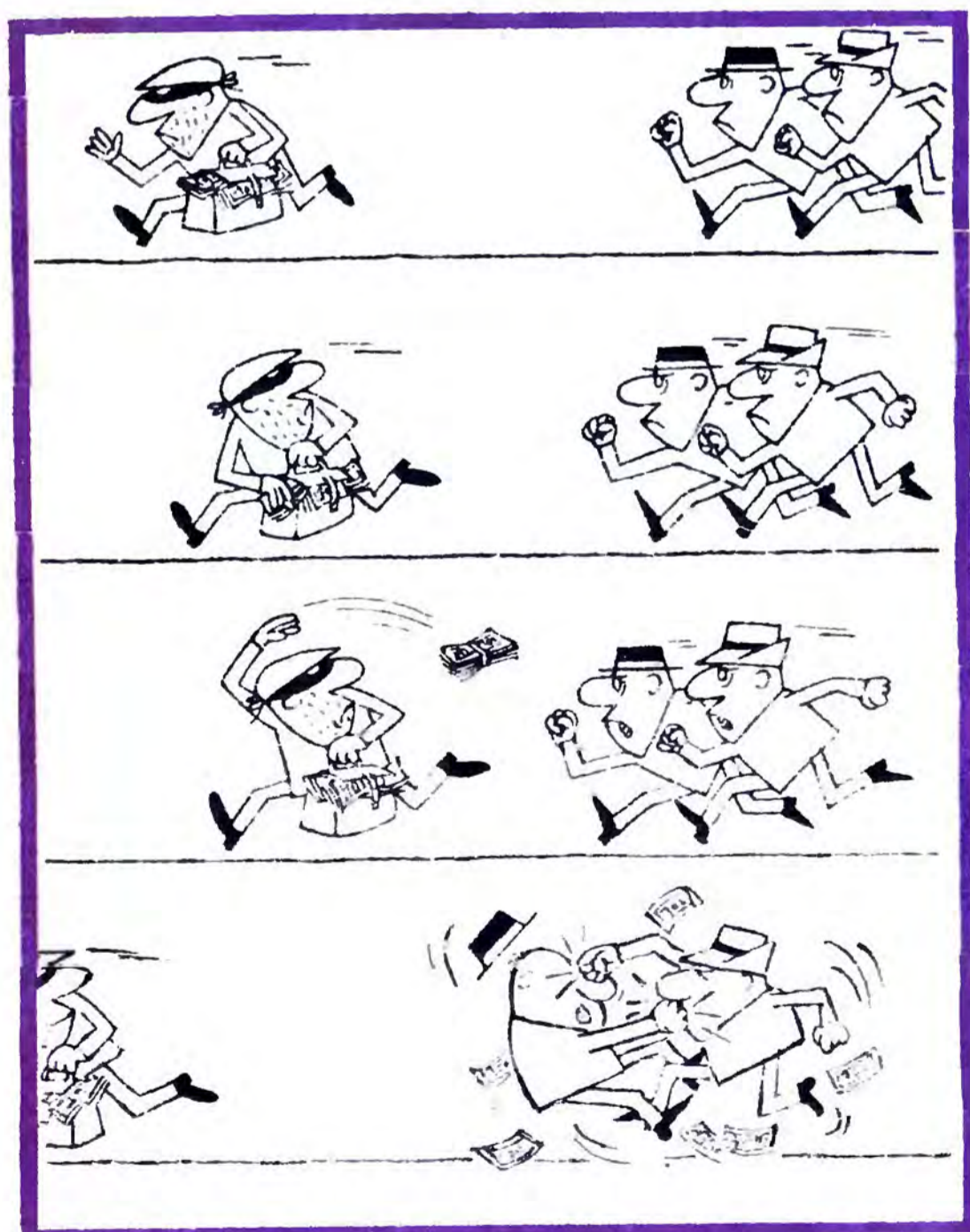
— А малого песика тримаємо, щоб будив великого.

Без слів.

— У-у, негідники, я вам покажу, як нападати на беззахисну жінку!..

Без слів.

— Останній раз тебе питаю: хто програв битву при Ватерлоо?

На роботі і вдома.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БАТЬКІВСЬКА РАДІСТЬ

Батьки раділи: яке диво —
Хлопча мале, а п'є вже пиво!
А через рік, дивись, воно
Пило і пиво і вино.
Батьки гордяться своїм Толиком,
А він росте в них алкоголіком.

В. НИЖНИК.

м. Одеса.

ЗАМАНДРУВАВСЯ

— Де живеш, скажи?
— Не знаю.
Де домівка — не згадаю.
По відрядженнях мандрую,
Вже й забув, де я працюю.

ЙОГО ГОРЕ

— Чого сумний?
— Ой, погана новина, Семене:
Появилася ще й третя дитина
у мене.
— Тю, дурний! То дуже добре,
то ж тобі щастить.
— Не глузуй, бо аліменти ж
не тобі платить!

Анатолій СИНЯВСЬКИЙ.

м. Житомир.

ПОХВАЛИВСЯ

В грудях терпне і болить...
Лікар твердить: «Кинь курить!»
І сказав Тимко Олені:
— Щоб не кашляв я вночі,
Дай мені насіння жменю,
Цигарки ж спали в печі.
Ну, дружина, звісно, рада.
А Тимко: — Ніж погань брать,
Я з полочки мармеладу
Принесу тобі кіл п'ять,
Та, гляди, ще й торт хороший...
А прийшов зарплати строк —
Двісті грам приніс горошку
...Й повен кошик цигарок.

М. ГАЛАБУТСЬКИЙ.

м. Шахтарськ,
Донецької області.

ЛАНЦЮГОВА РЕАКЦІЯ

Дали Папузі прочухана:
Орел, бач, виступив погано.
Папуга гримнув на Шпака:
«Чому промова не така?»
Шпак Горобця за чуба взяв:
«Такий-сякий... Це ти сказав?»
Той відповів: «Моя вина:
Поклався я... на Цвіркуна.»

Павло ЛАРІН.

м. Луганськ.

— Ось і все, що від неї лишилося.

ПАРОДІЯ

Я як зараз пам'ятаю, як мама розповідала мені про мою першу зустріч з Львом Толстим. Мені тоді було два роки. Ми їздили у Тулу за новим самоваром, і тут, на пероні Тульського вокзалу, я вперше зустрівся з геніальним графом. Лев Миколайович їхав у свій будинок творчості під назвою «Ясна Поляна» і теж чекав поїзда. Граф-літератор погладив мене по голівці і сказав:

— Лобатий! Мабуть, писатиме романи.

Пізніше я зрозумів, що навіть геніальні люди можуть помилятися. Романів я, як відомо, не пишу. Я ввійшов у літературу як поет.

...На зламі двох епох запам'яталась мені зустріч із Володимиром Сосюрою. Пам'ятаєте ці рядки у Сосюрі:

«І тоді я пішов до Петлюри,

Бо у мене штанів не було...»

Я його зустрів і кажу:

— Володю, на біса тобі той Петлюра здався? Візьми краще мої штани.

Взяв. А через багато років, будучи вже відомим поетом, Володя писав мені: «Ваню, завжди, коли сідаю писати вірші, одягаю твої штани. В них дуже легко пишеться».

Не менш яскравою була моя зустріч з іншим видатним Володимиром. Володимиром Маяковським. Правда, сам я на цій зустрічі не був присутнім, але мені розповіли про неї товариші. Маяковський тоді виступав у нас в Народницьях, у залізничному клубі. Володимир Володимирович вийшов на сцену і почав шукати очима когось у залі.

— Кого ви шукаєте? — ехидно запитав його пузатий непман, що сидів у першому ряді.

— Не вас, звичайно, — відповів пролетарський поет, — я шукаю поета Івана Маслюка.

— Його немає! — гукнули мої товариші. — Він не дістав квитка!

— Невже він не міг підійти до мене? — сплеснув руками Маяковський. — Невже я не міг дати йому контрамарку як поет поетові?

— Він дуже скромний! — почулося з залу. Це правда. Скромність завжди була невід'ємною рисою мого характеру.

...Незабутнє враження справила на мене і зустріч з Максимом Горьким. Олексій Максимович саме повертався до Радянського Союзу з острова Капрі. Пароплав з Олексієм Максимовичем пришвартувався до причалу Одеського порту. На причалі були тисячі людей і серед них я. Олексій Максимович знайшов мене очима у багатотисячному натовпі, подивився замріяним поглядом і геніально промовчав. Я й досі не можу забути своєї зустрічі з геніальним письменником.

Багато в моєму житті було зустрічей з геніями. Але я не всі пам'ятаю. На жаль, тоді не записував. Не мав блокнота і звички записувати. До того ж, не знав, що за це будуть платити. А найголовніше — скромність заважає все пригадати.

Микола БІЛКУН.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»,
видавництва і комбінату друку
«Радянська Україна»: Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 5 (759)
(на українському мові).

Підписано до друку 18. II. 1967 р.
Папір 70×108¹/₈ = 0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 08874. Зам. 0706. Тираж 1 180 000 прим.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Робітники Мукачівської кондитерської фабрики написали в Перець про факти зловживань з боку деяких працівників фабрики.

Прокурор міста Мукачева т. Бурч повідомив редакцію, що наведені в листі факти підтвердились.

За зловживання своїм службовим становищем та систематичну пиятику завгоспа фабрики Денисова Ю. М. з роботи знято.

На працівника фабрики Артюха Г. М., який незаконно одержав гроші за раціоналізаторську пропозицію, накладено адміністративне стягнення та подано позов до народного суду про стягнення з нього цих грошей.

★ Начальник Новосанжарського будівельного управління № 29 Полтавського облміжколгоспбуду Старенко А. Т. розбив власну автомашину «Волга», яку потім наказав відремонтувати за державний рахунок. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Голова Полтавського обласного комітету народного контролю т. Горбоконь повідомив редакцію, що такий фант дійсно мав місце. Рішенням ради облміжколгоспбуду Старенку

оголошено догану, а вартість ремонту «Волги» віднесено за його рахунок.

★ До редакції надійшов сигнал про те, що керівники колгоспу «Росія» (с. Борівка на Вінниччині) порушують Статут сільськогосподарської артілі.

На прохання Перця Могилів-Подільський міським КП України перевірів ці факти і повідомив, що вони відповідають дійсності.

За порушення Статуту сільгоспартілі голови колгоспу Соїферу Я. Б. та секретареві парторганізації Власенку бюро міським партії оголосило догану. У колгоспі проведено ревзію фінансово-господарської діяльності. Виявлені збитки віднесено за рахунок винних.

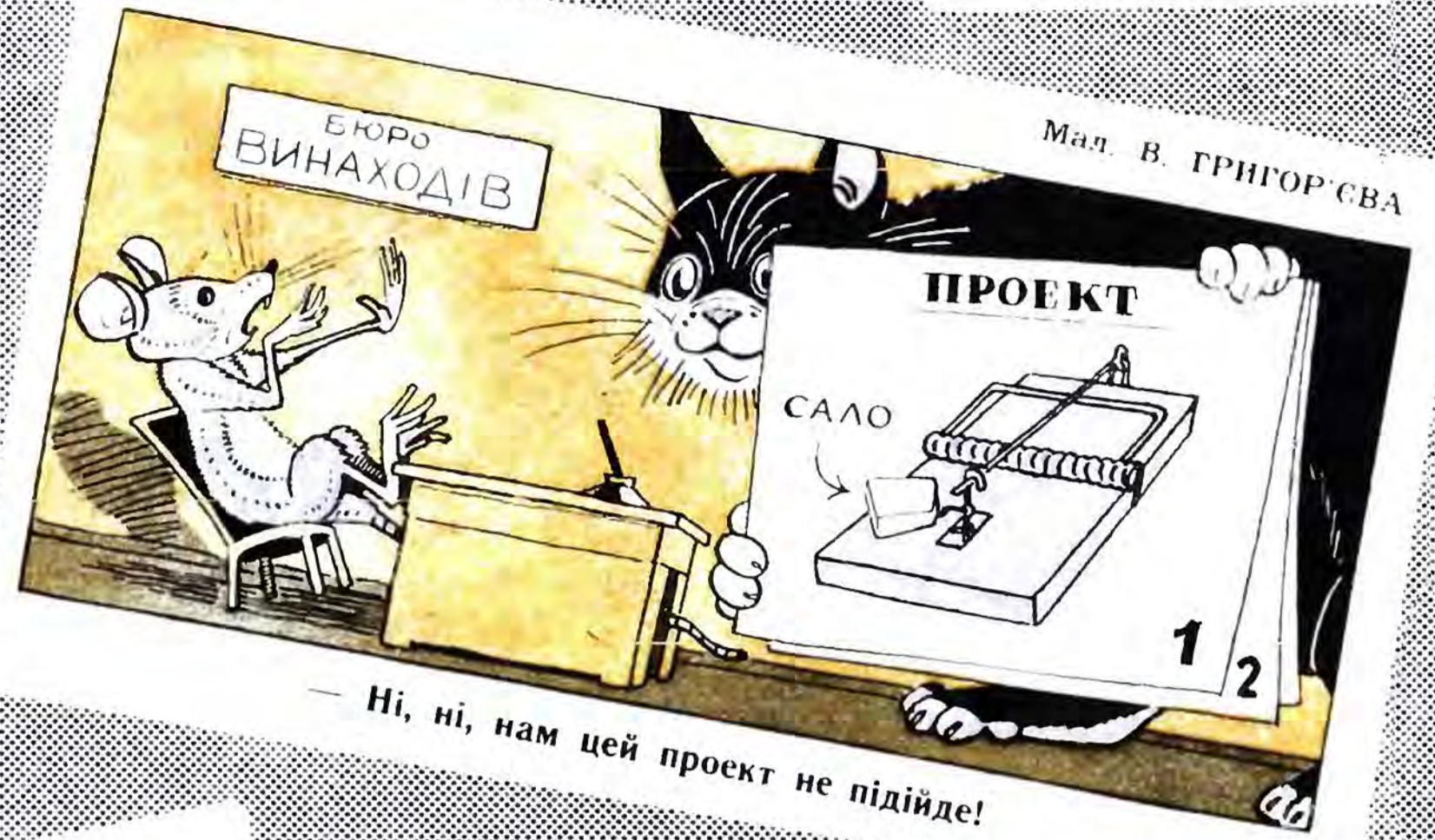
★ З села Чорномин (Крижопільський район) надійшов лист про зловживання, які допускав у своїй роботі завторг Чорноминського радгоспобкоопу Ступак А. Л.

Начальник відділу кадрів Вінницької облспоживспілки т. Паламарчук сповістив редакцію, що перевіркою на місці факти підтвердились. Ступака з роботи знято.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ти не вірила, що ось та-а-ку піймаю...

Мал. В. ГРИГОРСВА

— Ні, ні, нам цей проект не підійде!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ви куди?
— Кажуть, там хтось щось упіймав

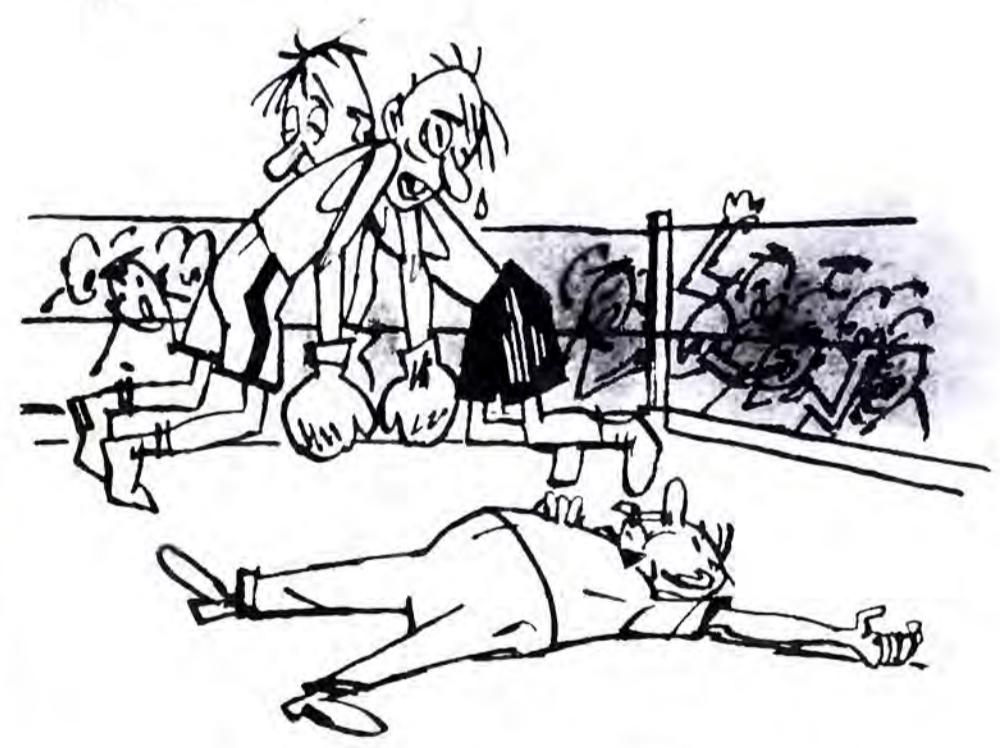
Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ми беремо його на поруки.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хто переможець?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Зібрався писати трилогію...

У ЦИРКОВОМУ УЧИЛИЩІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Знову провалився з цими собачками, почну дресувати левів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.